

Versiune anonimată

Traducere

C-798/23-1

Cauza C-798/23 [Abbottly] ⁱ

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

21 decembrie 2023

Instanța de trimitere:

Supreme Court (Irlanda)

Data deciziei de trimitere:

21 decembrie 2023

Recurent:

Minister for Justice

Intimat:

SH

SUPREME COURT

S:AP:IE:2022:000116

[omissis] [Membrii completului de judecată]

[omissis]

[Numere de referință ale cauzei naționale și titlu]

ORDONAȚA DE TRIMITERE

CĂTRE CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

DIN DATA DE 21 DECEMBRIE 2023

ⁱ Denumirea prezentei cauze este un nume fictiv. Acesta nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

FORMULATĂ ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 267 DIN TRATAT

Prezenta cerere de recurs, formulată de recurent la 4 noiembrie 2022 împotriva Hotărârii și a Ordonanței High Court (Înalta Curte, Irlanda) ([*omissis*][numele judecătorului High Court]) pronunțate la 27 iulie 2022, prin care aceasta a refuzat predarea intimatului către Republica Letonia în baza mandatului de arestare corespunzător din 26 februarie 2021, și care vizează anularea hotărârii și a ordonanței menționate mai sus pentru motivele și în condițiile prezentate în recursul menționat, a făcut obiectul unei ședințe în fața instanței de trimitere la 11 mai 2023.

Prin urmare și după citirea Deciziei instanței de trimitere din data de 19 ianuarie 2023 prin care se admite cererea de recurs prin prezenta Ordonanță [*omissis*]

S-A DISPUS judecarea cauzei

Iar [*omissis*] termenul de judecată a fost stabilit pentru data de 14 decembrie 2023 [*omissis*]

Întrucât rezultă că situația de fapt și de drept este cea prezentată și cuprinsă în decizia de trimitere anexată la prezenta ordonanță;

Având în vedere, de asemenea, faptul că instanța de trimitere consideră că soluționarea elementelor litigioase între părți în cadrul prezentei cereri ridică probleme legate de sensul și domeniul de aplicare al noțiunii „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia” care figurează la articolul 4a din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului

INSTANȚA DE TRIMITERE A DECIS SĂ ADRESEZE Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, întrebările prezentate în decizia de trimitere menționată:

(1) Atunci când predarea persoanei căutate este solicitată în scopul executării unei pedepse privative de libertate aplicate acestei persoane ca urmare a încălcării condițiilor unei pedepse sub supravegherea poliției impuse anterior acesteia, în împrejurări în care instanța care a pronunțat pedeapsa privativă de libertate menționată beneficia de o marjă de apreciere pentru a impune sau nu o pedeapsă privativă de libertate (neavând însă marja de apreciere de a stabili durata pedepsei, în cazul în care aceasta era pronunțată), procedurile care au condus la impunerea pedepsei privative de libertate menționată fac parte din „procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia” în sensul articolului 4a alineatul (1) Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului?

(2) Decizia de înlocuire a pedepsei sub supravegherea poliției cu o pedeapsă privativă de libertate în împrejurările prezentate mai sus la alineatul (1), care a avut ca obiect sau ca efect modificarea fie a naturii, fie a cuantumului

pedepsei impuse anterior persoanei căutate și, în special, a pedepsei sub supravegherea poliției care făcea parte din condamnarea pronunțată anterior împotriva sa este de o asemenea natură încât să se încadreze în condițiile excepției menționate la punctul 77 din Hotărârea Ardic?

INSTANȚA DE TRIMITERE DISPUNE DE ASEMENEA [omissis] suspendarea soluționării prezentului recurs până la pronunțarea [omissis] de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a unei decizii preliminare cu privire la întrebările menționate [omissis].

[omissis][Numele în clar]

GREFIER

[omissis] [Numele în clar]

PREȘEDINTELE INSTANȚEI

Redactată astăzi, 21 decembrie 2023

AN CHUIRT UACHTARACH

SUPREME COURT

S:AP:IE:2022:00116

[2023] IESC 37

[omissis][Numele judecătorilor care fac parte din complet]

[omissis]

[omissis] [reiterează părțile]

Ordonanța de trimitere a Curții din 14 decembrie 2023

Introducere

- 1 Supreme Court [Curtea Supremă, Irlanda] a decis să adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”), în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, două întrebări referitoare la interpretarea și domeniul de aplicare al noțiunii „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”, care figurează la articolul 4a din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a

Consiliului (denumită în continuare „decizia-cadru”). Acest aspect al articolului 4a a făcut obiectul unei jurisprudențe substanțiale a Curții, inclusiv al deciziei recente pronunțate de Curte în cauzele conexe C-514/21 și C-515/21 ECLI:EU:C:2023:235 (denumită în continuare „Hotărârea LU”).

Situația de fapt

- 2 SH (denumit în continuare „intimatul”) a fost condamnat în legătură cu două infracțiuni în 2014 de către Tribunalul Districtual din Valmiera și de către Tribunalul Districtual din Jēkabpils, fiecare dintre acestea soldate cu o pedeapsă cu închisoarea și cu o perioadă de plasare sub „supravegherea poliției”. La 27 octombrie 2015, aceste pedepse au fost conexe, rezultând o pedeapsă privativă de libertate cumulată de patru ani și nouă luni și plasarea sub supravegherea poliției timp de trei ani.
- 3 Plasarea sub supravegherea poliției „este o pedeapsă complementară, pe care o instanță o poate pronunța ca măsură obligatorie, cu scopul de a supraveghea comportamentul persoanei eliberate dintr-o instituție penitenciară și pentru ca persoana respectivă să fie supusă limitărilor impuse de instituțiile polițienești” (art. 45 din Codul penal leton). Perioada de plasare sub supravegherea poliției începe după executarea pedepsei privative de libertate.
- 4 În timp se afla în detenție, SH a fost informat verbal și în scris că, potrivit uneia dintre condițiile de exercitare a supravegherii de către poliție, avea obligația de a se prezenta la secția de poliție Jēkabpils (unde își avea domiciliul) în termen de trei zile lucrătoare de la liberarea sa (care era prevăzută pentru 22 august 2019). Acesta a fost informat, de asemenea, cu privire la faptul că neprezentarea la secția de poliție indicată putea conduce la aplicarea unei pedepse administrative în temeiul articolului 177 din Codul leton pentru sancționarea contravențiilor. SH a semnat o copie a notificării scrise prin care a confirmat luarea la cunoștință.
- 5 SH a fost liberat în mod corespunzător și nu s-a prezentat la secția de poliție Jēkabpils. În consecință, a fost declarat vinovat de săvârșirea unei „încălări de natură contravențională” a articolului 177 de către Tribunalul Districtual din Zemgale la data de 11 mai 2020, iar ulterior din nou la data de 27 mai 2020, ceea ce a dus la impunerea unor amenzi în cuantum de 30 de euro și, respectiv, de 40 de euro împotriva sa.
- 6 Dreptul leton prevede că, în cazul în care o persoană care face obiectul supravegherii din partea poliției încalcă aceste dispoziții cu rea-credință, o instanță „poate înlocui termenii unei pedepse complementare care nu a fost executată cu privarea de libertate, prin echivalarea a două zile de supraveghere din partea poliției cu o zi de privare de libertate”. Se constată încălcarea cu rea-credință a legii în cazul în care persoana a fost sancționată contravențional de două ori în termen de un an în legătură cu o astfel de încălcare [articolul 45 alineatele (5) și (6) din Legea penală letonă]. Pronunțarea unei astfel de decizii nu este obligatorie, chiar și în cazul în care se constată o încălcare cu rea-credință a legii:

„În cazul unor împrejurări pertinente (dacă există orice împrejurări de natură să justifice sustragerea condamnatului de la executarea pedepsei), instanța are posibilitatea de a respinge cererea.”

(A se vedea scrisoarea Tribunalului Districtual din Zemgale din 17 martie 2022).

- 7 În iunie 2020, Direcția de Poliție Ordine Publică din cadrul secției de poliție Jēkabpils a adresat o cerere Tribunalului Districtual din Zemgale pentru înlocuirea termenului de supraveghere din partea poliției rămas în cazul lui SH cu „privarea de libertate”. La 25 iunie 2020, prin scrisoare recomandată a fost remisă o citație în instanță la domiciliul notificat aparținând lui SH din Jēkabpils. Această citație nu a fost ridicată și a fost înapoiată la 31 iulie 2020.
- 8 La 19 august 2020, a avut loc o ședință la Tribunalul Districtual din Zemgale. SH nu a fost prezent, iar ședința s-a desfășurat în lipsa sa. La data respectivă, instanța a pronunțat o decizie scrisă prin care a dispus înlocuirea termenului rămas de supraveghere din partea poliției – doi ani și două zile – cu o pedeapsă privativă de libertate de un an și o zi, în conformitate cu raportul de 2:1 prevăzut de articolul 45 alineatul (5) din Legea penală.
- 9 O copie a deciziei instanței a fost comunicată lui SH, însă a fost înapoiată fără confirmare de primire. SH avea posibilitatea de a formula o acțiune împotriva deciziei Tribunalului Districtual din Zemgale, însă nu a introdus o astfel de acțiune.
- 10 La 26 februarie 2021, un mandat european de arestare (MEA) a fost emis împotriva lui SH în vederea executării pedepsei privative de libertate pronunțate de Tribunalul Districtual din Zemgale la 19 august 2020.

Poziția părților

- 11 Argumentul central al Minister for Justice and Equality (ministrul justiției și egalității, denumit în continuare „ministrul”) a fost cel potrivit căruia articolul 4a/articolul 45 din European Arrest Warrant Act (Legea din 2003 privind mandatul european de arestare, denumită în continuare „Legea din 2003”), care a transpus dispozițiile articolului 4a în dreptul irlandez, prevedea că predarea poate fi refuzată doar atunci când „procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia” a avut loc în lipsa persoanei căutate, iar, pe de altă parte, condițiile prevăzute la articolul 4a nu erau îndeplinite. S-a susținut că în speță nu se ridică problema unui „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia” care să se desfășoare în lipsa lui SH, întrucât ședința de judecată în fața Tribunalului Districtual din Zemgale din 19 august 2020 nu constituia un „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia” în sensul articolului 4a. S-a subliniat că, în cazul în care o procedură sau o ședință nu constituie un „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”, atunci nu se aplică dispozițiile articolului 4a/articolului 45 iar acestea nu pot constitui un temei pentru refuzul predării.

- 12 Nu se contestă faptul că SH nu a fost nici prezent și nici reprezentat la ședința de judecată din 19 august 2020, însă problema care se ridică se referă la aspectul dacă ședința care a avut loc la acea dată constituie un „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”. S-a făcut trimitere la hotărârea pronunțată în cauza Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026 (denumită în continuare „Hotărârea Ardic”) și la Hotărârea LU pronunțată ulterior, iar ministrul a susținut, în temeiul acestor hotărâri, că o decizie privind executarea sau aplicarea unei pedepse privative de libertate pronunțate anterior nu constituie o „decizie” în sensul articolului 4a decât în împrejurări limitate, și că faptul că o astfel de decizie a fost adoptată în lipsă nu constituia un motiv de refuz și că, mai mult decât atât, un refuz pe acest temei era exclus.
- 13 O serie de observații au fost formulate în numele intimatului. În special, intimatul a făcut referire la Hotărârea Ardic și la afirmația cuprinsă la punctul 77, potrivit căreia în sfera noțiunii „decizie” nu intră o decizie privind executarea sau aplicarea unei pedepse privative de libertate pronunțate anterior, cu excepția cazului în care această decizie are ca obiect sau ca efect modificarea fie a naturii, fie a cuantumului pedepsei respective, iar autoritatea care a pronunțat-o a beneficiat în această privință de o marjă de apreciere. S-a susținut că o ședință de judecată care înlocuiește o măsură de supraveghere cu o pedeapsă privativă de libertate presupune mai mult decât o decizie privind executarea sau aplicarea unei pedepse pronunțate anterior, cum este cazul unei decizii de revocare a suspendării executării unei pedepse sau de revocare a liberării provizorii. Potrivit intimatului, o astfel de ședință de judecată modifică mai degrabă natura și/sau cuantumul pedepsei pronunțate anterior. Acesta a susținut că ședința de judecată desfășurată în fața Tribunalul Districtual din Zengale nu era „echivalentă cu o ședință de punere în executare a unei pedepse cu suspendare”. Faptul că a fost utilizată o formulă matematică pentru a calcula perioada de timp pentru care intimatul urma să fie privat de libertate nu schimbă cu nimic aspectul că, în opinia sa, acesta este de fapt un proces în urma căruia a fost pronunțată o decizie în sensul articolului 4a din decizia-cadru. În esență, se susține că decizia ar fi avut ca obiect sau ca efect modificarea pedepsei pronunțate anterior și a reprezentat o decizie discreționară care, prin urmare, intra în domeniul de aplicare al articolului 4a.
- 14 Intimatul a subliniat, în continuare, că Hotărârea LU a aplicat principiile enunțate în Hotărârea Ardic pentru a extinde protecțiile în ceea ce privește asigurarea unui proces echitabil prevăzute la articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și la articolul 6 din Convenția europeană a drepturilor omului (CEDO), la ședințele de judecată desfășurate în lipsa inculpatului în legătură cu infracțiuni declanșatoare care determină revocarea unei pedepse cu suspendare în cursul unei ședințe de judecată separate. Acesta a arătat că refuzul predării sale nu necesita nicio extindere sau modificare a noțiunii autonome de drept al Uniunii de „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia”. Intimatul a susținut că nu se pronunțase împotriva sa o pedeapsă cu închisoarea pertinentă, a cărei executare să fie suspendată. În schimb, acestuia „i s-a aplicat o măsură de supraveghere din partea poliției a cărei încălcare se pedepsea cu amendă”. Ședința de judecată desfășurată în lipsa inculpatului în fața Tribunalului Districtual din

Zemgale a modificat natura pedepsei într-o pedeapsă privativă de libertate. În consecință, acesta a susținut că Hotărârea LU oferă un temei permanent pentru refuzul predării sale în conformitate cu articolul 4a și cu articolul 45 din Legea din 2003.

- 15 Ministrul a examinat Hotărârea Curții LU și a susținut că concluziile din cauza menționată nu sunt relevante pentru situația de fapt din speță. S-a susținut că procedura administrativă care s-a soldat cu aplicarea unor amenzi intimatului nu putea fi asimilată unei proceduri care să conducă la o condamnare penală, precum cea în discuție în Hotărârea LU. Astfel, s-a susținut, având ca temei Hotărârile Ardic și LU, că, în sensul articolului 4a, „procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia” nu include o decizie care să privească exclusiv executarea sau aplicarea unei pedepse privative de libertate definitive pronunțate la finalizarea unei proceduri penale, cu o singură excepție, și anume atunci când decizia „afectează declararea vinovăției sau are ca obiect sau ca efect modificarea fie a naturii, fie a cuantumului pedepsei respective, iar autoritatea care a pronunțat-o a beneficiat în această privință de o marjă de apreciere” (a se vedea Hotărârea LU, punctul 53). S-a susținut că marja de apreciere în a decide revocarea sau nerevocarea suspendării executării unei pedepse nu trebuia asimilată unei marje de apreciere cu privire la „natura sau cuantumul acestei pedepse”. S-a subliniat că, în măsura în care a existat o marjă de apreciere din partea instanței letone, aceasta era una limitată și care nu presupunea exercitarea unei marje de apreciere cu privire la natura sau la cuantumul pedepsei. S-a subliniat că, dacă instanța letonă își exercita marja de apreciere pentru a revoca suspendarea pedepsei, atunci opțiunile sale în ceea ce privește natura și întinderea pedepsei care urma să fie impusă erau ferm limitate *de jure* și, ca atare, nu putea subzista ipoteza potrivit căreia instanța beneficia de o marjă de apreciere cu privire la natura și la cuantumul pedepsei. În consecință, ministrul a susținut că ședința de judecată din 19 august 2020 nu constituia un „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia” în sensul articolului 4a și al articolului 45; prin urmare, nu erau incidente dispozițiile articolului 45 iar predarea nu putea fi refuzată în temeiul articolului menționat.

Observații

- 16 Instanța de trimitere este pe deplin conștientă de Hotărârile Curții Ardic și LU. Hotărârea instanței de trimitere în speță face trimitere la principiile enunțate la punctele 70-72 din Hotărârea Ardic, reiterate în Hotărârea recent pronunțată LU la punctele 46-47, în care Curtea a formulat următoarele observații:

„46. În primul rând, trebuie amintit că Decizia- cadru 2002/584 vizează, prin introducerea unui sistem simplificat și eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii Europene de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [...]

47. *În acest scop, din decizia- cadru menționată, în special din articolul 1 alineatul (2) din aceasta, rezultă că executarea mandatului european de arestare constituie principiul, în timp ce refuzul executării este conceput ca o excepție, care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte (Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Puig Gordi și alții, C- 158/21, EU:C:2023:57, punctul 68, precum și jurisprudența citată). ”*

- 17 Instanța de trimitere tinde să considere că procedura desfășurată în Letonia este similară cu revocarea suspendării executării unei pedepse, ceea ce, potrivit Hotărârii Ardic, nu intră *per se* în domeniul de aplicare al articolului 4a. Caracterul coercitiv al supravegherii din partea poliției poate fi asimilat condițiilor care tind să fie impuse în mod normal în legătură cu suspendarea executării unei pedepse. Hotărârea Curții Ardic este într-o anumită măsură de ajutor în această privință. La punctele 75 și 76 din hotărârea pronunțată în această cauză, Curtea a arătat că decizia judiciară definitivă de condamnare a persoanei în cauză, inclusiv partea din hotărâre prin care se stabilește pedeapsa privativă de libertate, „intră pe deplin în domeniul de aplicare al acestui articol 6 din CEDO”, însă, astfel cum s-a subliniat la punctul 75, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului precizează că această dispoziție nu își găsește aplicarea în cazul unor chestiuni referitoare la modalitățile de executare sau de impunere a unei asemenea pedepse privative de libertate. Curtea a continuat prin a sublinia, la punctul 76, că situația nu este diferită decât în cazul în care, „în urma unei decizii prin care s- a statuat cu privire la vinovăția persoanei în cauză și prin care aceasta a fost condamnată la o pedeapsă privativă de libertate, o nouă decizie judiciară vine să modifice fie natura, fie cuantumul pedepsei pronunțate anterior”, iar la punctul menționat au fost date două exemple, unul fiind situația în care o pedeapsă cu închisoarea a fost înlocuită cu o măsură de expulzare și, în această privință, a fost citată o cauză spaniolă, iar cel de-al doilea, atunci când durata detenției aplicate anterior este majorată și în acest context a fost citată o cauză provenită din Regatul Unit. Prin urmare, [Curtea] a concluzionat, la punctul 77, că în sfera noțiunii „decizie” menționată la articolul 4a alineatul (1) din decizia-cadru „nu intră o decizie privind executarea sau aplicarea unei pedepse privative de libertate pronunțate anterior”, cu excepția cazului în care decizia ulterioară are ca obiect sau ca efect modificarea naturii sau a cuantumului pedepsei, iar autoritatea care a pronunțat- o a beneficiat în această privință de o marjă de apreciere. Astfel, trebuie să se ridice problema dacă decizia în litigiu a avut sau nu a avut un efect asupra naturii sau a cuantumului pedepsei privative de libertate aplicate prin hotărârea definitivă de condamnare a persoanei în cauză. Curtea a continuat, la punctul 79, prin a observa că, în cauza menționată, procedurile pe care le-au presupus deciziile de revocare nu au avut ca obiect efectuarea unei analize a cauzelor pe fond, ci au vizat doar consecințele unei nerespectări a acestor condiții de către persoana condamnată. [Curtea] a continuat prin a concluziona, la punctul 81, după cum urmează:

„[...] deciziile de revocare a suspendării [...] au ca unic efect faptul că persoana în cauză trebuie cel mult să execute restul din durata pedepsei, astfel cum îi fusese aplicată inițial. Întrucât, precum în cauza principală, suspendarea este revocată în totalitate, condamnarea își produce din nou

toate efectele, iar stabilirea cuantumului pedepsei rămase de executat rezultă dintr-o operație pur aritmetică, numărul zilelor de închisoare efectuate deja fiind pur și simplu dedus din pedeapsa totală, astfel cum a fost pronunțată în hotărârea definitivă de condamnare.”

- 18 Din informațiile furnizate de autoritățile letone în speță reiese cu claritate că termenul de trei ani de supraveghere polițienească a început să curgă de la momentul la care fusese executată în întregime pedeapsa privativă de libertate de patru ani și nouă luni. Ulterior, în cazul unei încălcări, se utilizează un calcul aritmetic pentru a determina durata unei eventuale perioade de privare de libertate care ar putea decurge din încălcarea supravegherii polițienești. Pentru a folosi formularea utilizată de Curte, se pare că nu a fost pronunțată nicio nouă decizie judiciară în legătură cu cuantumul pedepsei de executat, dat fiind că durata maximă a fost deja stabilită prin pedeapsa aplicată în 2015 și că durata efectivă a privării de libertate suplimentară este determinată de formula de transformare prevăzută în dreptul leton. Natura și cuantumul pedepsei nu se modifică decât în conformitate cu dispozițiile cuprinse în dreptul leton, astfel cum au fost descrise mai sus. Nu se impune nicio condiție suplimentară și nu se adaugă niciun termen suplimentar la cel prevăzut deja în hotărârea judecătorească inițială din 2015. Dreptul leton prevede durata maximă pentru care poate fi dispusă supravegherea polițienească, în funcție de infracțiune și de perioada pentru care se dispune pedeapsa inițială cu închisoarea.
- 19 Singura problemă care urma să fie soluționată de Tribunalul Districtual din Zemgale era dacă era sau nu necesar să se aplice pedeapsa complementară, a cărei durată era stabilită de drept. Ca atare, instanța de trimitere a apreciat pentru moment că predarea nu trebuia refuzată pentru motivul că pedeapsa pronunțată la 19 august 2020 nu constituia o nouă condamnare, în condițiile în care termenii și parametrii privării de libertate survenite în urma unei încălcări erau clari și verificabili și nu presupuneau nici o nouă decizie, nici o modificare a naturii sau a cuantumului condamnării inițiale. Cu toate acestea, chestiunea nu este indiscutabilă. Pedeapsa pronunțată în speță diferă de condamnarea din Hotărârea Ardic. Cu toate că perspectiva unei noi pedepse cu închisoarea era inerentă în condamnarea pronunțată în anul 2015, ordonanța emisă de Tribunalul Districtual din Zemgale nu impunea pur și simplu intimatului „să execute, în tot sau în parte, pedeapsa privativă de libertate care fusese aplicată inițial”. Pedeapsa privativă de libertate aplicată inițial intimatului a fost executată de acesta și se poate afirma că pedeapsa care i-a fost aplicată de Tribunalul Districtual din Zemgale a presupus o modificare a naturii sau a cuantumului pedepsei pronunțate anterior prin transformarea unei pedepse sub supravegherea poliției într-o (nouă) pedeapsă privativă de libertate. În plus, Tribunalul Districtual din Zemgale beneficia de o marjă de apreciere în ceea ce privește posibilitatea de a aplica o astfel de pedeapsă intimatului (cu toate că nu și în ceea ce privește durata unei astfel de pedepse). În aceste condiții, instanța de trimitere nu poate concluziona că problema ridicată în legătură cu interpretarea și aplicarea articolul 4a în împrejurările prezentului recurs este suficient de clară încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile. Prin urmare, este de competența acestei instanțe să solicite clarificări din partea Curții,

în conformitate cu Hotărârea pronunțată în cauza C-561/19, Consorzio Italian Management (ECLI:EU:C:2021:799) și, prin urmare, instanța de trimitere consideră că este oportun să sesizeze Curtea cu o trimitere preliminară în temeiul articolului 267 TFUE.

Întrebările preliminare [reiterează întrebările astfel cum au fost expuse în Ordonanța de mai sus]

[*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU